

Het Einde van den Laatste Droom.

weer aan die donkere, ondoorgrondelijke oogen van vanavond. Vijandig leken ze hem nu. Maar ze was immers een verstandig goed meisje, die zich nooit dwaze dingen in het hoofd had gehaald. Ze had immers altijd heel goed ingezien dat er van trouwen nooit sprake kon zijn. Overigens, zoo ze zich ooit illusies gemaakt had, dan was ze het beter, als ze begreep, dat er nooit van kon komen. Als het nu eens alles uit was tusschen hen? Die gedachte benauwde hem plotseeling met een akelige angst van hulpeloze eenzaamheid. Malligheid! Hij dacht nu zoo omdat hij zenuwachtig was en overspannen van slapeloosheid, daarom maakte hij zich zorgen en zag alles zwart. Toch bleef hij zich ongerust voelen. Arme Tina! Zeker, hij zou haar graag getrouwd hebben. Wat zou het aardig zijn, met zoo'n mooi lief vrouwtje altijd bij zich. Zijn leven zou een doel hebben, als hij een vrouw had en kinderen, een eigen gezin om er voor te zorgen. Hij zou geen angst meer hoeven te hebben voor eenzaamheid, niet meer alleen staan onder de menschen, schipbreukeling van het Leven midden op een zee van onverschilligheid. Maar zou het werkelijk zoo mooi zijn? Zou Tina altijd van hem houden? Zou zij er nooit toe komen hem te bedriegen? En dan er waren zoo veel bezwaren. Zij was mooi en gedistingeerd, intelligent en handig, maar niet, zooals de vrouwen van zijn wereld, van kind af aan gewend, zich te bewegen in salons, in concert- en theaterzalen, en mondaine bijeenkomsten. Hij zou zijn vrouw belachelijk zien onder het meedoogenloos oordeel van jaloersche vrouwen en de nog boosaardiger kritiek van geblaseerde mannen, zelf getroffen door het vonnis dat zijn vrouw vernietigde. Neen, dat kon niet, dat zou nooit gebeuren. En hij had ook immers geen geld. Hij stelde zich voor hoe deze van zijn kennissen over Tina zou oordeelen, en die, en die . . .

Maar nu bemerkte hij toch dat zijn gedachten verward werden, en vermengd met indrukken van droom-fantasieën. Doch hij onderdrukte terstond zijn vreugde over deze ontdekking, om niet door weer-opgewekte helderheid de opkomende verdooving te verdrijven.

Hij werd wakker door een gerucht en zag Tina in haar onderlijfje voor den spiegel staan. Zij had zich al gekapt en zag naar hem om. Hij glimlachte haar toe.

„Goeden morgen!” zei hij. „Wat ben je vroeg!”

„Neen, jij ben laat,” zei ze in den spiegel kijkend en met de handen het haar schikkend. „Het is al half negen.”

„Werkelijk?” zei hij, en geeuwde. En toen: „Kom je me niet eens goeden morgen zeggen?”

Gehoorzaam tripte zij naar hem toe, het bovenlijf vooruit, de ronde heupen licht heen en weer bewegend. Terwijl ze zich over hem heen boog, de lippen biedend tot een kus, trachtte hij haar zachtjes bij zich neer te trekken op het bed. Maar zij weerde zijn handen af.

„Toe nu, ik heb mijn haar al gedaan, maak het nu niet weer in de war.”

Hij liet haar dadelijk los.

„Heb je zoo'n haast?” verweet hij. „Je zei dat je vanmorgen niet naar het kantoor hoefde.”

„Dat dacht ik eerst, maar later hoorde ik dat ik er om negen uur moet zijn.”

Hij geloofde haar niet, maar zei niets. Op zijn arm leunend, bleef hij naar haar kijken, terwijl zij zich verder kleeedde. Was het dan toch waar wat hij gisteravond niet had willen gelooven?

Toen zij, geheel klaar, met hoed en mantel aan, naar hem toekwam, om hem goedendag te zeggen, liet hij zich opeens van het bed glijden, in zijn pantoffels, en stond zoo, in zijn hemd, met bloote beenen, in het witte, harde morgenlicht.

Hij legde zijn arm om haar middel en dwong haar, naast hem op den rand van het bed te gaan zitten. Zijn gezicht was ernstig en zij waagde het niet, zich te verzetten.

„Wat is er, Tina?” vroeg hij. „Ben je boos op me?”

„Neen,” zei ze. „Waarom zou ik boos zijn?”

Hij boog zijn gezicht naar het hare. Maar zij keek hem niet aan, haar oogen zagen voor zich uit, haar mond vertrok zenuwachtig onder zijn blik.